

La conveniència del benestar

Ens agradaria proposar un exercici.

Un dia qualsevol, en una hora qualsevol, encenem la televisió i comptem tots els anuncis que fan. D'aquests anuncis, anotem els que suposem que van dirigits als homes i quins, a les dones. Dels que suposem que van dirigits a les dones, comptem aquells que parlen de productes o artefactes relacionats amb la salut de les dones. I quan diem salut, ens referim a un ventall de conceptes tan ampli com els mals de cap, les tiretes, la bona digestió, la sensació de lleugeresa i activitat, les malalties greus, les pèrdues d'orina i un llarg etcètera de mals o de benestars als quals cadascú o cadascuna hi posarà el límit segons les pròpies experiències. Continuem. De tots aquests anuncis de productes associats a la salut de les dones, fixem-nos quants d'ells exhibeixen, d'una manera o altra, els cossos de les dones, i quins altres no ho fan. No és que ens interressi promoure una mirada de *voyeur* vers la publicitat, perquè ja hi ha gent que la promou per la seva banda, el que pretenem és veure com, per parlar de la salut de les dones, moltes vegades es confon el que sembla una fràgil línia que separa la salut, entesa com l'absència del malestar, amb el que és una qüestió estètica. Dèiem, de manera maliciosa, que ens fixéssim amb quins dels anuncis exhibien, d'una manera o altra, els cossos de les dones. Exhibició, paraula que convé entendre una mica més enllà del que proposen els fascinants anuncis de cremes per al sol o de roba interior, per citar-ne només els més prosaics. Més aviat, l'exhibició l'hauríem d'entendre com la normalització en la utilització dels cossos de les dones per il·lustrar tant el mal que ens afecta, com el miracle del benestar. Gràcies als efectes d'aquesta exhibició, els cossos de les dones han esdevingut plataformes ideals per poder intervenir-hi quan vulguem, i utilitzant els estris o productes que es considerin necessaris. Així, no serà estrany que d'entre aquests anuncis que hem acabat seleccionant ens trobem amb fets tan inversemblants com el de citar l'anunci de Tena Lady amb el de Corporación Dermoestética. Mentre que el primer ven un producte per fer més confortable la vida de les dones, el segon, sorpresa!, també. Mentre que un publicita un producte

íntimament relacionat amb els cossos de les dones per, diguem-ho d'aquesta manera, superar un fet que ens esdevé per la nostra maduresa i el pas del temps, el segon, en molts casos, també! Mentre que el primer s'anuncia amb la voluntat que les dones no perdem autoestima i seguretat, garantint la nostra autonomia, el segon també ens promet autoestima i seguretat, no per garantir autonomia, en aquest cas, sinó per donar-nos l'oportunitat de participar, encara que sigui una miqueta, en l'Olimp de les més belles.

Aquí és on volíem anar a parar amb la proposta de l'exercici: els dos productes no tenen res a veure, però utilitzen les mateixes estratègies. Mentre que l'un és un anunci on l'exhibició de les dones és tranquil·la i serena, assumint que només les dones utilitzem aquest tipus de productes (convé passar-se per la farmàcia per veure que tal afirmació no és certa), l'altre és de caràcter més espectacular, i també assumim que només les dones necessitem no perdre joventut o ser 'reconstruïdes' cap a formes que mai no hem tingut per no tenir un trauma respecte a la nostra promoció i integració socials. Arriba un moment en què ja no parlem de salut o de l'aspecte saludable de les dones, sinó d'imposicions estètiques o correctives perquè tot el que és molest no es vegi. El pitjor de tot és que s'acaba assumint que els cossos de les dones són defectuosos per naturalesa, ja que són els únics cossos mostrats amb aquest tipus d'exhibició impúdica: són els únics mostrats malalts (quantes campanyes de malalties de pròstata hem vist?); els que veiem sofrint o que han sofert (mals de cap, mala circulació, acne, mala digestió, falta de regularitat...); o els que veiem fora dels cànons, fins al punt que hi ha qui utilitza les dones 'normals' com a reclam de compra i de venda (ens referim, és clar, a Dove!); i continuariem amb un llarg etcètera.

Fixem-nos, doncs, en com es confon el nostre benestar pel que resulta apropiat o convenient.